

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 17 (405) |

Субота, 26 квітня 1975 р.

Ціна 2 коп.

Газета виходить

щотижня

з липня 1967 року

НОВИМИ ТРУДОВИМИ УСПІХАМИ ЗУСТРІНЕМО XXV З'ІЗД КПРС!

Члени нашого Товариства, як і всі радянські люди, з великим політичним і трудовим піднесенням зустріли постанову Пленуму ЦК КПРС про скликання чергового XXV з'їзду КПРС.

ДЛЯ БЛАГА НАРОДУ

З великим піднесенням зустріли швейники нашого учбово-виробничого підприємства повідомлення про те, що 24 лютого 1976 року відбудеться XXV з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу. З'їзд підіве підсумки величезної роботи партії і народу, що її виконано за останні роки, і накреслить завдання на наступне п'ятиріччя.

Всі ми є свідками великих досягнень нашої рідної Вітчизни і тому гаряче схвалюємо діяльність Центрального Комітету КПРС, особисто товариша Л. І. Брежнєва.

Для колективу нашого УВП роки дев'ятої п'ятирічки стали новими кроками вперед. План I кварталу по реалізації готової продукції підприємство виконало на 102,9 процента. Достроково буде завершено також квітнєве завдання по випуску та реалізації спецодягу.

НАША ВІДПОВІДЬ—УДАРНА ПРАЦЯ

Звістка про скликання XXV з'їзду КПРС швидко облетіла цехи Одеського виробничого об'єднання УТОГ. Наші робітники сприйняли її з великим ентузіазмом, адже це подія історичного значення.

Ми цілком і повністю згодні з висновками ЦК КПРС, що схвалює зовнішню політику, яку твердо і послідовно проводить Політбюро ЦК КПРС і Генеральний секретар тов. Л. І. Брежнєв. Адже ця політика вироблена XXIV з'їздом КПРС і відповідає інтересам народу, вірно служить справі миру.

У відповідь на постанову Пленуму нашої партії ми вирішили попрацювати самовіддано, ударно. За перші три місяці завершального року дев'ятої п'ятирічки колектив виробничого об'єднання додатково випустив спецодягу, електроустановочних виробів та іншої продукції на 65 тисяч карбованців.

Як і інші колективи м. Одеси, робітники виробничого об'єднання вирішили стати на передз'їздовську трудову вахту. Сьогодні кожен з нас веде пошуки додаткових резервів, щоб дати більше надпланової продукції відмінної якості.

Одностайно схвалюючи зовнішню і внутрішню політику партії, ми докладаємо всіх зусиль, щоб ознаменувати XXV з'їзд КПРС новими трудовими успіхами.

А. МАЗЕЇН,

складальник штепсельних з'єднань Одеського виробничого об'єднання УТОГ.

«Працювати сьогодні краще, ніж вчора, а завтра краще, ніж сьогодні!» — під таким девізом розпочали змагання за гідну зустріч XXV з'їзду партії швей-мотористки бригади № 2, яку я очолюю. Зваживши свої резерви і можливості, вони взяли підвищене соціалістичне зобов'язання: за час до відкриття XXV з'їзду партії випустити надпланової продукції на 20 тисяч карбованців.

Ініціативу робітниць бригади гаряче підтримав колектив УВП. З приводу цього на підприємстві відбувся мітинг робітників та інженерно-технічних працівників. Майстри З. Мисько, Ф. Мазур, О. Атаманюк та інші у своїх виступах гаряче підтримали пропозицію широко розгорнути передз'їздовське соціалістичне змагання.

До дня відкриття XXV з'їзду додатково випустити спецодягу на 70 тисяч карбованців! — Такий трудовий рубіж наших швейників.

Е. ВАСИЛЬЄВА,
майстер бригади № 2 Кам'янець-Подільського УВП.

ДО НОВИХ ПЕРЕМОГ

Пленум Центрального Комітету КПРС прийняв постанову про скликання XXV з'їзду партії, про міжнародне становище і зовнішню політику Радянського Союзу. Матеріали Пленуму викликали великий інтерес у колективі нашого підприємства.

На мітингу робітників, інженерно-технічних працівників та службовців підприємства краща трудівниця текстильно-галантерейної дільниці, ударниця комуністичної праці обпалювальниця Лідія Харитонівна Українчук сказала:

— З особливою радістю, з гордістю за успіхи нашої Вітчизни — оплоту миру і щастя на землі, — ми стаємо на передз'їздовську трудову вахту і запевняємо, що XXV з'їздові партії підготуємо гідний подарунок, докладемо всіх зусиль, щоб дати країні продукції якнайбільше, з найменшими затратами і тільки високої якості.

Ударниця дев'ятої п'ятирічки в'язальниця Роза Михайлівна Жданова, що трудиться вже в рахунок 1977 року, заявила:

— Наша бригада виконала дев'яту п'ятирічку за чотири роки. А тепер працюватимемо ще краще, щоб XXV з'їзд КПРС зустрів новими трудовими успіхами.

Підсумки роботи підприємства з початку року говорять про те, що в нас є всі можливості, щоб достроково завершити намічені завдання і взяти високі соціалістичні зобов'язання.

И. НОВАК,
робітник текстильно-галантерейної дільниці Львівського УВП-2.

... І ЗА ПОЛЕГЛИХ ВИЗВОЛИТЕЛІВ

Навесні 1944 року, в боях за звільнення м. Івано-Франківська від німецько-фашистських загарбників, віддали своє життя замполіт батальйону 101-ї стрілецької дивізії капітан Павло Прохорович Дадугін і гвардії лейтенант медичної служби Катерина Іванівна Матросова.

Свято шануючи пам'ять полеглих героїв, прагнучи гідно зустріти 30-річчя Великої Перемоги, трудящі Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства внесли пропозицію: зарахувати імені П. П. Дадугіна і К. І. Матросової, а також керівника підпільної комсомольської організації «Молода гвардія» Олега Кошового до свого трудового колективу і працювати так, щоб виконувати норми виробітку і за

тих, хто поліг у боротьбі з фашизмом.

З нагоди цього, на підприємстві відбувся мітинг, швачки-мотористки М. М. Чиж, П. М. Касьян, майстер дільниці К. О. Худиківська та інші гаряче підтримали цю пропозицію.

Гвардії лейтенанта медичної служби К. І. Матросову, як почесну робітницю, було зараховано до складу бригад, що їх очолюють майстри Є. Д. Шуляр та К. О. Худиківська, замполіта капітана П. П. Дадугіна — до складу швейних колективів, де майстрами Н. Скробач і А. Василів, а Героя Радянського Союзу Олега Кошового — в комсомольсько-молодіжну бригаду В. Василенко.

У цеху, на видних місцях, вивішені плакати з іменами героїв,

що їх включено до складу трудового колективу, а до спеціальних табелів щоденно заносять підсумки виробітку. Працюючи за себе і полеглих героїв, високих трудових показників добилися швачки-мотористки М. Ф. Базилевич, В. Г. Колосюк, В. Ф. Руснак, Г. В. Волошина, О. К. Сабодило, О. Є. Малиарська, М. М. Щербій, Г. М. Касьян, Г. Ю. Амброзьяк, Д. М. Краховецька та багато інших, які виконують змінні завдання на 130—140 процентів.

Подвиг героїв додає трудовій наснаги. Кожна робітниця прагне працювати з тією самовідданістю, з якою почесні члени бригад П. Дадугін, К. Матросова і О. Кошовий боролися з ворогом, наближаючи День Перемоги.

Ф. КОВАЛЬ,
заступник директора Івано-Франківського УВП по виховній роботі.

*Хай живе Комуністична партія
Радянського Союзу — випробуваний
авангард робітничого класу,
всього радянського народу!*

*Хай живе велика непорушна
єдність партії і народу!*

(Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1975 року)

Ольгу Багмут знають у швейному цеху Одеського виробничого об'єднання УТОГ не тільки як передову робітницю, але й громадську активістку, фізкультурницю. За шість років роботи вона добре оволоділа всіма суміжними операціями пошиття спецодягу.

Постанову квітнєвого Пленуму ЦК КПРС про скликання XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу Ольга Багмут зустріла з новим трудовим піднесенням. У ці дні вона виконує норми виробітку на 140—150 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Зразки високопродуктивної праці, безмежну відданість справі партії, ідеалам комунізму продемонстрували на Всесоюзному комуністичному суботнику члени нашого Товариства.

За попередніми підрахунками 19 квітня, в день суботника, на УВП і виробничих об'єднаннях УТОГ випущено спецодягу, меблів, електротехнічних виробів та іншої продукції на 370 тисяч карбованців, зібрано 29,5 тонни металобрухту і висаджено 4,5 тисячі дерев та кущів.

У фонд дострокового виконання дев'ятої п'ятирічки перераховано 27,2 тисячі карбованців.

ЧОТИРИМІСЯЧНИЙ ПЛАН— ДОСТРОКОВО

ДРОГОВИЧ. На вісім днів раніше строку колектив УВП завершив виконання чотиримісячного плану по реалізації готової продукції. До кінця квітня меблевики підприємства випустять понад план товарів народного споживання на 25 тисяч карбованців.

У змаганні на честь 30-річчя Великої Перемоги найкращих виробничих показників домогся колектив заготівельної дільниці, яку очолює ветеран Великої Вітчизняної війни М. А. Юдицький.

Високих трудових показників добилися в змаганні також бригади верстатників, якими керують Р. Соляник та В. Шимущовський, столарі — М. Бігуняк, М. Семич.

На 130—150 процентів виконують норми виробітку в ці передсвяткові дні верстатники Я. Скамай і Є. Мазур, столар С. Воляк.

А. ГОПСЬКИЙ,
директор УВП.

ДОНЕЦЬК. Вчора виробниче об'єднання «Електромагніт» достроково виконало план чотирьох місяців по реалізації готової продукції.

За три робочі дні, що залишилися до кінця місяця, колектив трудівників додатково випустить електромагнітів ПМЕ-111, реле РПУ-2, підвісних та люстрових

патронів, вимикачів, будівельних цвяхів — всього на 170 тисяч карбованців, а також додатково реалізує готової продукції на 110 тисяч карбованців.

Серед виробничих колективів об'єднання «Електромагніт» найкращих успіхів домоглися в змаганні на честь 30-річчя Перемоги над фашистською Німеччиною трудівники електроарматурного цеху, де начальником Л. І. Хейхель.

О. ФУДИМ,
генеральний директор виробничого об'єднання «Електромагніт».

УЖГОРОД. Ударно попрацювали швейники учбово-виробничого підприємства № 2 на честь перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. І ось перші відрядні результати.

Чотиримісячне завдання по випуску спецодягу колектив підприємства завершив 23 квітня, а по реалізації — 25.

Ставши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, члени комсомольско-молодіжної бригади А. Русанова, М. Фалес, А. Кругул, В. Бакош, М. Биклян та А. Лециганіч виконують норми виробітку на 130 процентів.

Ф. ШУТЯК,
директор УВП-2.

ПАМ'ЯТЬ СОЛДАТА

Четвертий рік працює слюсарем по ремонту технологічного обладнання на Одеському виробничому об'єднанні УТОГ учасник Великої Вітчизняної війни Олександр Архипович Ващенко. Колишній сержант пройшов бойовий шлях від Дніпра до Праги.

Груди Олександра Архиповича прикрашають 15 бойових нагород, серед яких і Бронзовий Хрест солдатської доблесті Чехословацької республіки. В боях О. А. Ващенко було тричі поранено, а після конвузії він втратив слух. Згадуючи битву на Дунаї за звільнення австрійської столиці — міста Відня, Олександр Архипович розповідає:

— В ніч з 15 на 16 квітня 1945 року 86-й стрілецький полк 180-ї орденів Суворова і Кутузова дивізії оволодів товарною стан-

ІНІЦІАТОРАМИ передсвяткової трудової вахти на честь 30-річчя з Дня Перемоги над фашистською Німеччиною на нашому підприємстві стали ті, хто зі зброєю в руках відстоював незалежність Батьківщини і звільняв країни Східної Європи. Як і в бою, вони сьогодні попереду на трудовому фронті. Іх, колишніх фронтовиків, на нашому УВП чимало. На Карельському перешийку воював токарь Михайло Костянтинович Кожевников. У складі 2-го Білоруського фронту, зокрема, в лавах 2-ї ударної армії, слюсар Микола Васильович Удуг звільняв Литву, брав Східну Прусію, форсував Одер і закінчив війну в Ростоці.

На третьому Українському фронті бился з фашистами Юрій Васильович Корбут та Віктор Кирилович Трофимов. На Ленінградському фронті воював директор УВП Прокіп Михайлович Горбунов. З першого дня вій-

У ПРАЦІ, ЯК У БОЮ

ни і до остаточної перемоги над ворогом був у лавах діючої армії шофер підприємства Василь Вікторович Колесник. Він захищав Київ, був поранений під Одесою, а після видужання знову пішов на фронт.

Захищали Ленінград Людмила Григорівна Крамова та Євдокія Севастіанівна Полетаєва.

Під девізом: «За себе і за свого батька, що не повернувся з фронту» ударну передсвяткову вахту, показуючи зразки самовідданої праці, несуть у ці дні В. Я. Мамонтова, Л. В. Андроник, Р. А. Мента, А. М. Заморока, Н. Ф. Шістка, З. Ф. Медведь, М. М. Абрамчук, Н. Ф. Легчун, В. Ф. Абрамчук, Л. Ф. Шквира, В. Затолочна, брати Василь та Іван Затолочні.

Примножити бойову славу Батьківщини славою трудовою —

це прагнення всього колективу УВП. Всі бригади, дільниці, зміни працюють зладжено, ритмічно. Кожен прагне сьогодні працювати краще, ніж учора, а завтра — краще, ніж сьогодні, зосереджуючи на цьому всю енергію, знання, професійну майстерність, докладуючи всіх зусиль для дострокового виконання завдань завершального року і п'ятиріччя в цілому.

Підсумки роботи за перший квартал радують: план з реалізації продукції виконано на 104,4, по випуску валової продукції — на 100,9, по продуктивності праці — на 100,8 процента.

Найкращих результатів на Вахті Перемоги на честь міст-героїв досягли на сьогодні бригади В. Ю. Михайлюка, І. А. Лозияна, А. М. Замороки, В. Ф. Абрамчука. Серед передовиків виробни-

цтва — Н. І. Гончарук, Т. П. Михайлюк, П. Д. Косован, М. Д. Гуцалюк, Є. Д. Захарченко, Л. Ф. Урсуляк, Л. І. Ігнатова, Л. В. Андроник, Н. Ф. Шістка, Л. Д. Шевелева та інші. Своім особистим прикладом, діловою допомогою молодим робітникам вони примножують трудові успіхи колективу.

Разом з тим, колектив завжди чуїно ставиться до своїх товаришів, що під час Великої Вітчизняної війни стали інвалідами. Загальною повагою користуються завідувачий складом Віктор Кирилович Трофимов, вахтер гуртожитку Микола Павлович Михайленко. Щороку адміністрація і місцевком профспілки виділяють їм безкоштовні путівки в санаторії чи будинки відпочинку. 1970 року при вселенні у новоспоруджений будинок вони першими одержали квартири.

Ніщо не забуте, ніхто не забутий!

Л. АЛЕКСЄЄВА,

ПЕРШИЙ ОБЛАСНИЙ

Минулої неділі в Київському палаці культури імені А. В. Луначарського відбувся обласний конкурс на краще лімічне виконання віршів і пісень про Велику Вітчизняну війну.

Після короткого вступного слова голови обласного УТОГ О. О. Трохимця в залі гасне світло і на екрані оживають документальні кадри часів Великої Вітчизняної війни. Потім на авансцені шикуються всі учасники конкурсу. Піднімається завіса і перед глядачами постає обеліск. Біля його підніжжя квіти, а трохи вище — полум'яніють слова: «30 років Великої Перемоги».

Звучить музика воєнних років. Конкурс розпочинає Леонід Філянін. Він виконує пісні «Священна війна» і «Прощайте, скелясті гори». Пісні «Огонек», «Не старіють душою ветерани» виконала Катерина Степаненко з Білої Церкви.

Виступає Євдокія Семенюк. Вона добре виконала дві пісні на слова відомих поетів Расула Гамзатова і Роберта Рождественського «Журавлі» і «Реквієм».

Все нові й нові виконавці виходять на сцену. Затамувавши подих, слухають глядачі уривок з поеми Маргарити Алігер «Зоя» у виконанні Євгенії Задніпровської. Натхненно, з великим почуттям виконала вона цей твір.

Перед початком другого відділення конкурсу учасник Великої Вітчизняної війни Марко Якимович Кисельов розповів присутнім про те, як в роки боротьби з фашизмом задушевна пісня надихала бійців на ратні подвиги.

На сцені Наталія Косарева. Вона виконує «Баладу про матір» на слова А. Дементьєва, а потім пісню про розвідників — «Солдати невидимого фронту».

З виконанням віршів і пісень виступили М. Гузієнко, А. Жураковська, Н. Толубєєва, А. Безрук, Є. Капелюс, Є. Штельмах та В. Борико з Білої Церкви. У фіналі конкурсу звучить музика пісні «Ніщо не забуте, ніхто не забутий». Її синхронно виконали Н. Косарева та Л. Філянін.

Жюрі підбило підсумки конкурсу. Перше місце присуджено Є. Задніпровській, друге — Н. Косаревій, Л. Філяніну та Н. Семенику. Третє місце зайняли В. Борико з Білої Церкви та Н. Толубєєва. Жюрі присудило ряд заохочувальних премій. Серед премійованих п'ять чоловік з літературного гуртка «Київський каштан».

Успішному проведенню конкурсу сприяли: диктор-перекладач Софія Кушнір та аккомпаніатор Микола Пшегольченський. Програму вела Ганна Гордієнко.

І. САПОЖНИКОВ.

У ГЕРОЇЧНІЙ ЦИТАДЕЛІ

Брестська фортеця-герой. З усіх кінців нашої Батьківщини приїждять сюди люди, щоб віддати шану воїнам-героям, які вже в перші години і дні війни прийняли на себе удар гітлерівських загарбників і всьому світові показали, на що здатна радянська людина.

Нещодавно у славнозвісній твердині побувало понад 60 трудівників Ровенського УВП — кращим з кращих випала честь принести сюди вінок від імені всього колективу підприємства.

Незабутнє враження справила на нас панорама фортеці-героя. Вдень ми оглянули всі куточки, де точилися кровопролитні бої, де майже на місяць було затримано просування значних сил ворога.

Ми відвідали музей оборони

Брестської фортеці, подивилися документальний кінофільм, у якому зустрілися з героями, що брали участь в обороні цитаделі й чудом залишилися живими. Хвилюючою була зустріч з живими свідками і учасниками подвигу.

Увечері панорама була ще величнішою. Гігантська п'ятикутна зірка, розсічена в кількох місцях (центральному вхід у цитадель), багрянні будівлі казарм, 100-метрове лезо багнета, а біля нього вогонь Вічної Слави та меморіал війни, що врятував прапор гарнізону оборонців, скульптура А. П. Кибальникова «Спрага» — на все це ми дивилися, затамувавши подих, і згадували розповідь екскурсовода про славне минуле легендарної твердині.

Н. КВІТЧЕНКО.

М. Ровно.

ЗА ВІДВАГУ — МЕДАЛІ, ЗА ТРУД — ОРДЕН

На підприємствах м. Євпаторії, на полях колгоспів та радгоспів трьох районів трудиться 60 членів УТОГ. Всі вони прагнуть ознаменувати 30-річчя Великої Перемоги новими трудовими здобутками.

Понад три роки йшов фронтовими шляхами на захід Павло Софронович Пихитчук. Він брав участь у звільненні України, Польщі, Чехословаччини та Австрії. Не раз був поранений, на війні частково втратив слух. За відвагу у боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками артилериста П. С. Пихитчука нагородили медалями «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною».

Закінчилася війна. Солдати поверталися додому. Їх зустрічали спалені міста і села, зруйноване господарство. Скрізь були потрібні вмілі робочі руки. І колишній артилерист П. С. Пихитчук вирішив піти працювати регулювальником зрошувальної системи.

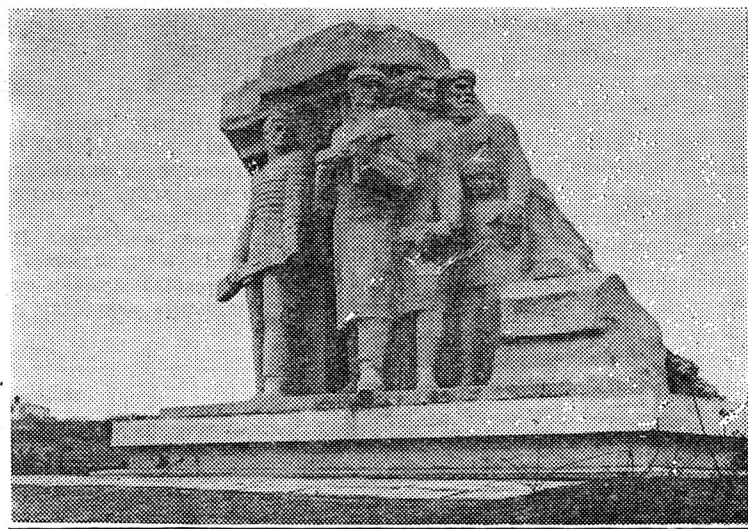
Так почалося для Павла Софроновича мирне трудове життя. Поливаючи колгоспні поля, він самовіддано працював, не шкодуючи себе. І його старання не залишилося непоміченим. Груди ветерана війни П. С. Пихитчука прикрашають медаль «За доблесну працю». На ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна та орден Жовтневої революції.

У ці дні колишній артилерист Павло Софронович Пихитчук ударною працею прагне примножити здобутки рідного колгоспу. Він докладав всіх сил, щоб у завершальному році дев'ятої п'ятирічки колгосп виростив високий урожай.

А. БАХАРЄВА, голова Євпаторійського міжрайвідділу УТОГ.

НАШЕ ЖИТТЯ

Субота, 26 квітня 1975 р.

Подвиг захисників Одеси в роки Великої Вітчизняної війни увіковічено зеленим Поясом Слави, що закладений в місцях, де в 1941 році проходив головний рубіж оборони.

На місцях жарких боїв встановлені монументи, обеліски, стели, меморіальні дошки.

На знімку: багатопігурна композиція «Люди — Кремін'я» на майдані в селі Нерубайському, Біляївського району, що відображає мужні образи партизан. Автори скульптури М. І. Нарузецький і К. І. Литвак.

МЕМОРІАЛ СЛАВИ

Готуючись до знаменної дати — 30-річчя з Дня Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками, мешканці міста Зінків, що на Полтавщині, вирішили збудувати меморіал Слави героям-землякам, які загинули на фронтах Великої Вітчизняної війни.

Народ не забув подвигу вірних

синів Батьківщини, тих, хто віддав життя за нашу мирну працю. На спорудження меморіалу виділено 50 тисяч карбованців.

Меморіал Слави намічено відкрити в день свята Перемоги. Так буде увіковічено подвиг земляків, що полягли на полі бою за щастя рідної землі.

Н. АКСЮК.

МЕНЕ ТРИЧІ ВРЯТУВАЛИ...

З ХВИЛЮВАННЯМ чекали вчителі й учні зустрічі з учасниками Великої Вітчизняної війни. І ось цей день настав. Як найдорожчих гостей, стрічала наша школа К. М. Власова — голову Закарпатського обласного відділу УТОГ, інструктора Ф. М. Кудінова та заступника директора Ужгородського УВП № 2 І. Т. Карнафеля.

Вечір зустрічі відкрив директор школи Олександр Петрович Варцаба. Він познайомив учнів з гостями, розповів про невмирущий подвиг Радянської Армії у грізні роки Великої Вітчизняної війни, про всенародне готування до урочистого свята — 30-річчя Перемоги і надав слово учасникові Великої Вітчизняної війни, полковнику у відставці К. М. Власову — кавалеру багатьох бойових орденів і медалей.

Затамувавши подих, слухали ми спогади Костянтина Марковича. І перед нами яскраво постали роки звияжної боротьби з фашизмом, зокрема, бої на Малій Землі, визволення столиці України — Києва.

— Я пишаюсь тим, — закінчив свою розповідь товариш Власов, — що я син Країни Рад і брав безпосередню участь у Великій Вітчизняній війні, захищаючи свою соціалістичну Вітчизну, а сьогодні разом з колишніми воїнами продовжую мирну працю.

З захопленням слухали й виступили колишніх танкістів І. Т. Карнафеля і Ф. М. Кудінова. На численних прикладах ратного життя вони проілюстрували політичну та ідейну єдність багатонаціональної Країни Рад, яка у дні війни була

основним джерелом могутності і сили Радянської Армії.

— Завдяки міцній солдатській дружбі, — сказав І. Т. Карнафель, — мені тричі врятували життя грузини й латиші, українці й таджики, витягаючи тяжко пораненого з палаючого танка. На війні дружба перевірялася в боях, скріплювалася кров'ю кращих синів нашого народу і цю дружбу ми, старші ваші товариші, передаємо вам, як найдорожчу нашу спадщину, і захищаємо її берегти і зміцнювати.

З словами шани і вдячності від імені учнів нашої школи до гостей звернулася учениця 13-Б класу Марія Костик. Вручаючи дорогим гостям букети квітів, вона сказала:

— Ми пишаємося вашим подви-

гом, подвигом відомих і невідомих героїв, які в роки тяжкого лихоліття грудьми відстояли нашу прекрасну Вітчизну, покрили себе невідомою славою і зберегли безхмарним наше дитинство.

Віра Фенінець, учениця 9-Б класу, від імені учнів школи перед гостями дала обіцянку рівнятися на безсмертний подвиг ветеранів війни, добре вчитися, любити свою Вітчизну і рости гідними спадкоємцями бойових і трудових традицій робітничого класу і Радянської Армії.

Після невеликої художньої частини, яку показали учні, вечір закінчився демонструванням кінофільму «Багрянний сніг».

Є. БЕЙКА, вчителька Ужгородської вечірньої середньої спеціальної школи № 3.

З ДУМОЮ ПРО ЗАВТРА

Дев'ята п'ятирічка для Івано-Франківського УВП стала роками дальшого зростання випуску продукції. Про це красномовно говорять такі цифри. Якщо, наприклад, пошиття чоловічих сорочок у 1971 році становило суму 5 мільйонів 140 тисяч карбованців, то в нинішньому, завершальному, вже сягає 6 мільйонів 450 тисяч, або на 25 процентів більше, ніж було на початку п'ятирічки.

Збільшення обсягу виробництва колектив УВП досягнув завдяки чіткій організації праці, постійному технічному навчанню робітників та інженерно-технічних працівників, добре налагодженій організації соціалістичного змагання, а також завдяки пошукам і впровадженню резервів виробництва.

Виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС, адміністрація Івано-Франківського УВП поставила завдання: впровадити нові технологічні потоки, що дали б можливість піднести продуктивність праці на 15—20 процентів і довести виготовлення продукції першим сортом до 98—99 процентів. Такий потік було впроваджено й освоєно його потужність за два місяці, в той час, як планом передбачалося досягнути цього на кінець року.

Крім того, було проведено технічне переозброєння підприємства. Нині швейне устаткування УВП оновлено на 90 процентів. В цеху працюють нові універсальні машини 697-го і 1022-го класів, спеціальні машини «Мінерва», «Текстима» та 408-го класу. В розкрийному цеху також встановлено нове обладнання, механізовано процес маркірування виробів та виготовлення картонних коробок.

На підприємстві постійно ведеться робота по зниженню трудомісткості праці. В результаті механізації ряду виробничих процесів трудомісткість щороку знижується в середньому на 10—14 тисяч людино-годин.

Вагомий внесок у досягнення колективу в 1974 році зробили наші раціоналізатори. Впровадження їх пропозицій дало підприємству умовний економічний ефект 37 тисяч карбованців. Серед кращих раціоналізаторів підприємства інженер-технолог О. В. Луцишина, механік Ю. І. Дякун, ст. майстер швейного цеху Н. С. Жук та багато інших. Не можна не відзначити і роботу інженера НОП Г. І. Мельницької.

Велику увагу приділяємо впровадженню у виробництво нових моделей одягу, насамперед, тих, що користуються підвищеним попитом покупців.

За попередніми підрахунками, колектив нашого учбово-виробничого підприємства має всі можливості для того, щоб у липні достроково завершити виконання дев'ятої п'ятирічки і до кінця нинішнього року додатково випустити продукції на 3 мільйони карбованців. Запорукою цьому є ударна праця передовиків виробництва, всіх швейників підприємства, чия зростаюча майстерність і трудова самовідданість є основою наших успіхів.

Завершуючи виконання дев'ятої п'ятирічки, ми готуємося до наступної. Для цього вирішено зробити добудову до адміністративного корпусу, щоб створити всі умови для трудівників підприємства. В добудованому приміщенні буде відкрито: медпункт, навчальні класи, їдальню, кімнату відпочинку та інші побутові служби.

Крім цього, намічено провести реконструкцію підготовчої розкрийної дільниці, де передбачено встановити високопродуктивні машини «Дзюки» та інше обладнання.

Все це, разом взяте, дасть можливість більш планомерно працювати в наступній п'ятирічці.

В. РИБНИКОВ,
головний інженер Івано-Франківського УВП.

У колективі Львівського учбово-виробничого підприємства № 1 чимало трудівників, які достроково завершили виконання особистих завдань п'ятирічки. 20 чоловік нагороджено знаками «Переможець соціалістичного змагання 1974 року» і вісім — «Ударник дев'ятої п'ятирічки».

Серед нагороджених швей-мотористки (на знімку зліва направо) Любов Ростоцька, Надія Поважук та Ганна Войтишин. Всі вони вже випускають продукцію в рахунок 1978—79 років. Ставши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, Л. Ростоцька, Н. Поважук та Г. Войтишин значно перевищують норми виробітку.

Фото Д. ЄГУПОВА.

ЗМАГАННЯ ОЧОЛЮЮТЬ ВЕТЕРАНИ

Незважаючи на ряд виробничих труднощів, що мали місце у січні та лютому, Ровенське УВП виконало план по випуску меблів за перший квартал завершального року п'ятирічки. Ударно працювали на своїх місцях столяр М. Т. Заєць та оздоблювальники меблів К. С. Матвійчук. Вони вже завершили свої особисті п'ятирічки і видають продукцію в рахунок 1976 року.

Добре потрудилися й інші робітники УВП, зокрема, ударники комуністичної праці, ветерани виробництва: Володимир Матвійчук, Марія Куликович, Ніна Мисан, Віталій Мисан, Микола Хропот, Микола Антоноук, Олена Хропот, Єва Лашук та інші. За підсумками 1974 року вони стали переможцями соціалістичного змагання.

Серед молодих робітників добре зарекомендували себе Борис Стаднійчук, Володимир Прокоз, Микола Бродовський та Василь Домашук.

Недавно на підприємстві відбулися загальні збори робітників та інженерно-технічних працівників, на яких йшла принципова розмова про виробничі справи, про ті недоліки в роботі підприємства, що мали місце на початку нинішнього року. Мебляри вирішили розгорнути боротьбу за честь фабричної марки свого УВП і дали слово зустріти XXV з'їзд КПРС новими трудовими успіхами.

Н. СУШКО,
перекладач Ровенського УВП.

ШВЕЙНИКИ ЗМІНИЛИ ФАХ

Не так давно Ворошиловградське УВП випускало лише швейні вироби та металеві ліжка. А нині колектив вже освоїв і виготовляє складну продукцію — електроміксер, серії МТ, поплат на який з кожним роком зростає.

Виробництво нової продукції вимагає багатьох навичок, вмінь та майстерності. А для цього потрібно багато і наполегливо вчитися. На УВП з'явилися нові професії: намотувальник, ізолювальник, пресувальник та інші. Тому й вирішено було провести в основних цехах технічне навчання з виробничниками.

Робітники, які раніше працювали в швейному цеху, швидко освоїли нові спеціальності. Серед них Г. Троцька і Л. Чепенкіна, В. Домника і І. Чмихова, М. Фадеева та Л. Величко, Л. Стативка та інші. Всі вони вже виконують і перевищують норми виробітку.

У намотувальному відділенні технічне навчання завершено. Тепер на черзі складальне та штапувальне відділення.

Н. КУТІНА,
інженер-технолог Ворошиловградського УВП.

САМОВІДДАНО, НА СОВІСТЬ

Понад десять років працює теслярем в Ялтинському будівельно-монтажному управлінні «Кримкурортбуд» член УТОГ Федір Лещенко. Він бере участь у спорудженні санаторіїв, будинків відпочинку та лікарень, які приймають трудящих з усіх куточків нашої країни. І тому Ф. Лещенко прагне працювати на совість, високо дорожить своєю робочою честю.

Лікувальні корпуси, зведені з його участю, радують зір. В морську далечину задивилися вони своїми широкими вікнами, підвелися у простір неба легкістю поверхів.

За високі виробничі показники, досягнуті на спорудженні лікувальних закладів, Ф. Лещенко в 1973 і 1974 роках нагороджено знаком переможця соціалістичного змагання. Завершальний рік дев'ятої п'ятирічки для нього особливий. Ударник комуністичної праці Ф. Лещенко прагне ознаменувати його новими трудовими показниками.

Р. СКОВОРОДНИКОВ,
м. Ялта.

Члени компактної групи УТОГ Одеського заводу імені Жовтневої революції беруть активну участь у виготовленні багатьох тракторних плугів для колгоспного села.

Зразки високопродуктивної праці показує обрубник литва В. Залізко. Ставши на трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС і 30-річчя Великої Перемоги, він щоденно перевищує норми виробітку і вже видає продукцію в рахунок десятої п'ятирічки.

Фото І. ГАЙСІНЮКА.

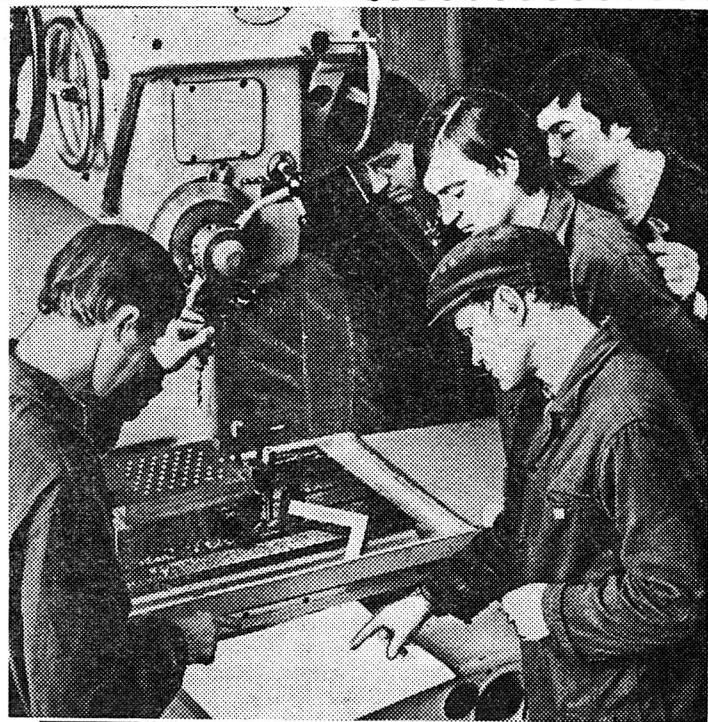
★ ★ ★

У механічному цеху Одеського виробничого об'єднання УТОГ трудиться чимало молодих робітників, яким ще бракує досвіду, знань. Над молоддю шефствує «Майстер — золоті руки», кавалер ордена «Знак Пошани» Василь Софронівич Стельмашук.

На знімку: наставник В. С. Стельмашук (в центрі на першому плані) пояснює молодим виробничникам М. Лазору, Л. Каманіну, В. Шевцю та М. Пустовіту новий, прогресивний метод холодної обробки металів різанням.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

★ ★ ★

Висока культура виробництва у значній мірі сприяє зростанню якості продукції та підвищенню ефективності суспільного виробництва. Саме тому так багато уваги приділяє Центральне правління УТОГ та республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств підвищенню культури виробництва на підприємствах нашого Товариства.

За підсумками громадського огляду 1974 року шести УВП присуджено призові місця з врученням диплому «Підприємство високої культури виробництва» та грошових премій. Серед них, зокрема, Білоцерківському, Кам'янець-Подільському, Сімферопольському, Полтавському-1 та іншим учбово-виробничим підприємствам.

Великий обсяг роботи по підвищенню культури виробництва проведено на Конотопському УВП. Колектив перевиконав виробничий план по всіх техніко-економічних показниках. Тут створено необхідні умови праці для робітників, обладнано побутові приміщення.

Радують підсумки роботи колективу Миколаївського УВП, що підтвердив звання «Підприємство високої культури виробництва». В 1974 році на підприєм-

стві було організоване навчання робітників з метою підвищення кваліфікації. Поруч з викладом теорії проводилися практичні заняття на робочих місцях. Протягом року тут переатестували всіх робітників. Атестація проходила в два етапи. Протягом першого — перевіряли теоретичні знання, а під час другого — практичну роботу по обробці деталей з урахуванням якості та норм затраченого часу. В результаті цього 36 чоловік підвищили свою кваліфікацію, інші — підтвердили розряди.

Вагомий внесок у досягнення колективу зробили раціоналізатори підприємства. Так, М. С. Тертичний, А. В. Жулепа, В. М. Чекун, М. Н. Горюничий та інші подали 12 раціоналізаторських пропозицій. Впровадження їх у виробництво дало економічний ефект 6,7 тисячі карбованців.

Крім того, з метою покращення умов праці та поліпшення технології виготовлення меблів, протягом 1974 року було запроваджено шість заходів з наукової організації праці. Це дало економічний ефект 6,4 тисячі карбованців. Всім виробам Миколаївського УВП присвоєна перша категорія якості.

Значну роботу, що спрямована на поліпшення умов праці швейників та на підвищення якості

Огляд триває

продукції, проведено на Сімферопольському УВП. За високі техніко-економічні показники колектив підприємства занесено на Дошку пошани м. Сімферополя. В цьому трудовому здобутку колективу є вагомий внесок бригад комуністичної праці, що їх очолюють Л. С. Чернявська та М. І. Антропенко.

Разом з тим, слід зазначити, що деякі підприємства нашого Товариства послабили увагу до культури виробництва. Це, зокрема, Садгірське, Харківське № 2, Львівське № 1, Івано-Франківське, Єнакіївське та Київське дослідно-виробничі об'єднання «Контакт».

Змагання за звання «Підприємство високої культури виробництва» триває. Керівникам та громадським організаціям підприємств та виробничих об'єднань слід приділяти цій справі належну увагу.

Л. КУЗЬМІНА,
інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

НАШЕ ЖИТТЯ 3 сторінка

Субота 26 квітня 1975 р.

У НАПРУЖЕНІЙ БОРОТБІ

З кожним роком у спортивне життя членів УТОГ все ширше входять шахи та шашки. Нині в нашому Товаристві серед любителів цих старовинних ігор налічується понад 250 спортсменів вищих розрядів — майстрів спорту, кандидатів у майстри та першорозрядників. Рік у рік їх кількість зростає.

Нещодавно львів'яни гостинно приймали учасників особисто-командної першості з шашок та шахів. Змагання проходили в республіканському шаховому клубі, працівники якого мають багатий досвід по організації таких заходів.

Першими в боротьбу вступили шашкісти. У цьогорічних змаганнях взяли участь 44 чоловіки і 20 жінок з 18 областей України. Серед чоловіків виступили: один майстер спорту, 18 кандидатів у майстри і 25 спортсменів I-го розряду. Серед жінок — 18 шашкісток I-го та 2 — II-го розрядів.

Як же проходили змагання? Серед чоловіків лідерство захопив Ворошиловградський кандидат у майстри спорту В. Долгодушев. Він показав зрілу гру, добру підготовку і заслужено зайняв I-ше місце з результатом 10,5 очка. Порадив своєму грою запорізький кандидат у майстри спорту В. Шелков, майстерність якого зростає з кожним роком. Він виборов II-ге місце, набравши 10 очок. Нижче своїх можливостей виступив харківський кандидат у майстри спорту С. Лебединець, який посів III-тє місце (9,5 очка).

Серед жінок переможницею стала Р. Дубинська (Івано-Франківськ), яка набрала 8,5 очка. На друге і третє місця претендували п'ять спортсменок: Е. Боярченко (Чернівці), А. Асьміна (Київ), С. Шпітальер (Чернівці), Е. Маслянчук (Львів), Л. Можаровська

(Житомир). І лише після визначення коефіцієнта на II місце вийшла Е. Боярченко, а на III — А. Асьміна.

Все це свідчить про напружену боротьбу на цьогорічній першості як серед чоловіків, так і жінок.

У командному заліку переможцями змагань стали шашкісти Запоріжжя, які набрали 22 очка. На друге місце вийшли спортсмени Івано-Франківська (21,5 очка), на третє — Полтави (20,5 очка), на четверте (20,5), після визначення коефіцієнта, — харків'яни.

В особисто-командних змаганнях шахістів взяло участь 60 спортсменів з 17 областей. Серед них 13 кандидатів у майстри, 46 першорозрядників і дві спортсменки другого розряду.

Переможцем першості 1975 року з шахів серед чоловіків став кандидат у майстри киянин Ю. Зуєв — 8,5 очка. На другому місці — Ф. Мамонт (Кіровоград) — 8 очок, на третьому — А. Воропай (Київ) — 7,5 очка.

Серед жінок перше місце зайняла А. Волкова (Ворошиловград) — 7,5 очка, друге — посіла А. Богданець (Полтава) — 6,5 очка, третє — Т. Стеценко (Львів) — 6,5 очка за коефіцієнтом.

У командному заліку на перше місце вийшли спортсмени Києва — 21 очко, на друге — команда Львова — 19 очок, на третє — Харкова — 18,5 очка. Четверте місце зайняла команда Донецька, п'яте — Ворошиловграда.

В результаті змагань свою майстерність підтвердили 16 кандидатів у майстри, 39 першорозрядників серед яких одна жінка. Вперше виконав норму на присвоєння звання кандидата у майстри спорту СРСР з шашок полтавчанин М. Олешко. П'ять чоловік склали нормативи на присвоєння кандидатських балів з шахів та шашок.

Слід відзначити 16-річного В. Коваленка з Дніпропетровської спецшколи-інтернату для глухих дітей. Його майстерність зростає з кожним роком. В змаганнях серед дорослих він набрав п'ять очок з 11 можливих, випередивши багатьох першорозрядників.

Успішно виступили в командному заліку з шашок спортсмени Запоріжжя, Івано-Франківська, з шахів — Львова, Донецька і Кіровограда. А от шашкісти Харківської,

Одеської, Вінницької та шахісти Ворошиловградської, Запорізької та Одеської облспортфедерацій виступили нижче своїх можливостей.

В командному заліку шахісти Запоріжжя могли зайняти 5—6 місця, але за основний склад команди був заявлений першорозрядник В. Ноджос, а кандидат в майстри П. Васильовцов виступав в особистому заліку, тому команда посіла VIII місце. Це говорить про те, що до комплектування команди слід було підійти більш ретельно.

В майбутньому на особисту першість серед чоловіків бажано допускати спортсменів не нижче кандидатів у майстри і серед жінок — не нижче I розряду.

Республіканські особисто-командні змагання показали, що рівень підготовки наших шашкістів і шахістів, порівняно з минулим роком, значно зріс. З проведених зустрічей можна судити, що знання теорії дебютів стали глибшими.

Переможцям республіканської особисто-командної першості на урочистих зборах були вручені медалі, грамоти, призи та пам'ятні сувеніри.

В. КРИЖОВ,
ст. тренер збірної команди України з шашок.

На знімку: шахові баталії серед жінок та чоловіків.
Фото А. ПІНЧУКА.

НОВИНИ КІНОЕКРАНА

ФРОНТ БЕЗ ФЛАНГІВ

1941 рік. Один з підрозділів Червоної Армії на самому початку воєнних дій опинився у тилу ворога. «Навкруги фашисти. Та ми на рідній землі, в руках у нас зброя, і для нас немає і не може бути оточення... Життя спокійного я вам не обіцяю. Лише своїми руками ми завоюємо перемогу» — з такими словами звернувся до воїнів майор Млинський, що взяв на себе командування загonom, з якого зумів зробити, власне, діючу частину.

За завданням радянського командування цей загін громив ворога в його тилу. Воїни з честю виконали складне і відповідальне завдання.

Фільм знято за мотивами документального роману С. Цвігуна «Ми повернемось» на студії «Мосфільм».

ВОНИ ВОЮВАЛИ ЗА БАТЬКІВЩИНУ

Незвичайну масштабність роману М. Шолохова «Вони воювали за Батьківщину» народний артист

СРСР, лауреат Ленінської премії кінорежисер Сергій Бондарчук побачив ще тоді, як цей твір почав друкуватися на сторінках «Правди». І вже тоді він задумав екранізувати його.

І ось задум режисера здійснився: з екранів кінотеатрів заговорили до нашого сучасника Лопакін, Стрельцов, Зв'ягінцев та інші солдати — герої фільму, вустами яких промовляє до нас захисник Батьківщини, проста радянська людина.

Фільм знімався в тих місцях, де насправді відбувалися зображені в романі незабутні події Великої Вітчизняної війни.

Роль Лопакіна зіграв Василь Шукшин (це його остання робота в кіно).

В ролі Миколи Стрельцова знімався Вячеслав Тихонов, а роль Зв'ягінцева обрав для себе сам кінорежисер — Сергій Бондарчук. Він же написав і сценарій до фільму.

В кіноопеї знімалися також Юрій Нікулін, Іван Лапиков, Нона Мордюкова, Лідія Федосєєва, Ангеліна Степанова та інші актори.

Картину зняла кіностудія «Мосфільм».

ІДУ СВОЇМ КУРСOM

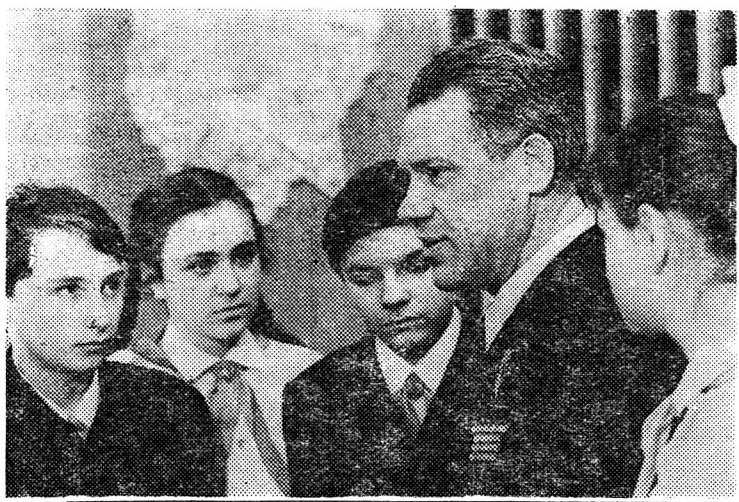
...Останні дні червня 1942 року. Третій — найжорстокіший штурм відбивають захисники Севастополя. Долаючи смертельну небезпеку, кораблі Чорноморського флоту проривалися до міста, щоб доставити його захисникам боєприпаси, продовольство, медикаменти, забрати поранених.

Історія есмінця «Стремительно-го», на який фашисти скинули сотні бомб, має справжню документальну основу. Саме так було насправді, тоді, в ніч на 27 червня, коли лідер есмінця «Ташкент» під командуванням капітана третього рангу В. М. Єфіменка востаннє прорвався крізь щільні ворожі кордони й увійшов у Севастопольський порт.

Про незабутні події одного з тих 250-ти днів героїчної оборони Севастополя розповідає ця стрічка.

Е. ЛІСОВА.

Редактор П. БУЛАТОВ.

За мужність і героїзм, проявлені при форсуванні Дніпра, командира батареї Андрія Яковича Ворончука в жовтні 1943 року було удостоєно звання Героя Радянського Союзу.

Після війни А. Я. Ворончук закінчив військову академію імені Фрунзе, а потім Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка. Колишній артилерист присвятив себе благородній справі виховання молоді. Нині він працює директором заочної середньої школи № 5 м. Києва.

А. Я. Ворончук частий гість в школах і на підприємствах міста, де ділиться з молоддю своїми спогадами про безприкладний подвиг радянського народу в роки Великої Вітчизняної війни.

На знімку: Герой Радянського Союзу А. Я. Ворончук в музеї бойової слави вчителів міста Києва — учасників Великої Вітчизняної війни, що створений при середній школі № 32.

ГЕРОЇ Й КНИГИ

«Наша перемога у Великій Вітчизняній війні стала торжеством морально-політичної єдності радянського суспільства, непорушної дружби народів СРСР».

З Постанови ЦК КПРС «Про 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 років».

ЙОГО ПІСНЯ

Одна з вулиць Кременчука названа іменем старшого лейтенанта Ананія Прокоповича Розмислова. Його ім'я присвоєне піонерському загону Великокохнівської середньої школи Кременчуцького району. На могилі хороброго солдата у мальовничому куточку Великої Кохнівки ніколи не в'януть квіти.

Хто ж він, цей герой, що віддав життя за визволення Радянської України від гітлерівських загарбників?

Ананій Розмислов народився 6 листопада 1915 року в селі Сотчем Усть-Сисольського повіту колишньої Вологодської губернії (тепер Комі АРСР). Потяг до журналістики прокинувся в ньому ще в шкільні роки. Ананій редагував рукописний журнал, перекладав на мову комі вірші О. Пушкіна, М. Лермонтова, М. Некрасова. Шістнадцятирічним юнаком, закінчивши курси літературних працівників, він став редактором книжкового видавництва, публікував свої вірші в республіканській пресі.

Жага до знань привела Ананія у Вологодський автошляховий технікум. Після його закінчення в 1937 році поет два роки працював на будівництві залізниці. Зібраний тут матеріал ліг в основу поеми «Перша любов» і багатьох віршів.

Велика Вітчизняна війна застала А. П. Розмислова на посаді заступника молодіжної газети «Комі комсомолец». Поет йде добровольцем на фронт, бере участь у боях під Воронежем, на Дону, у Курській битві. А в перервах між запеклими боями лише вірші та кореспонденції для фронтової преси.

Шляхи війни привели поета-воїна на Полтавщину. При форсуванні Дніпра під Кременчуком його смертельно поранило. Багряного вересневого вечора, коли столиця нашої Батьківщини Москва салютувала визволителям наддніпрянського міста двадцятьма артилерійськими залпами, Розмислов помер на руках бойових побратимів.

«Прощайте, друзі. Я все зробив, щоб наблизити той час, коли ворог буде розчавлений». Це були його останні слова.

А. П. Розмислов був талановитим журналістом і поетом. Він переклав на мову комі безсмертний «Інтернаціонал». У Сиктивкарі посмертно вийшла книга творів А. П. Розмислова «Стихьянс» («Вірші»). В ній зібрано все краще, що створив поет-воїн за своє коротке життя.

І. ЩЕРБАНЬ.

Кременчук.

ПРИХОДЬТЕ ЧАСТІШЕ

Сьогодні — навчання, завтра — праця. Під таким девізом проходила днями зустріч старшокласників спецшколи-інтернату міста з колективом Артємівського УВП.

В цей пам'ятний для багатьох учнів день хлопці і дівчата побували в цехах та на виробничих дільницях підприємства, ознайомилися з процесом виготовлення продукції.

Грунтовні пояснення гостям давав головний інженер УВП Ю. К. Бованенко. Уважно слідували учні за точними, вправними рухами швей-мотористок. Вони цікавилися також, як йде виконання виробничих планів, громадським життям трудівників.

Після знайомства з працею швей-мотористок учнів запросили до червоного кутка УВП. Про свою трудову діяльність, про дружбу та згуртованість колективу гостям розповіли змінний майстер бригади № 4 Л. Марченко, інженер з НОП Ю. Мешков та інші, хто в минулому був вихованцем спецшколи, хто розпочав трудове життя на Артємівському УВП учнем виробничого навчання.

Передовики Артємівського учбово-виробничого підприємства щиро запрошували школярів частіше бувати на УВП, обіцяли і надалі тримати зі школою тісний зв'язок.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

Донецька обл.